

Trolle: Jeg skal tillade mig et Par Ord angaaende Redningsvæsenet, hvorom der foreligger forskellige Beretninger. Jeg skal begynde med at foretage en Kette af en Misforstaaelse, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (Klausen) gjorde sig skyldig i i sin Omtale af Redningsmandskabets Løn; han sagde nemlig, at den var 30 Kr. Det er kun paa Katetstationerne, at de have denne lave Løn, paa Baadstationerne have de 48 Kr., og Formændene have 66 Kr. Det skal dog ikke forstaaes som en Løn, men kun som et Slags Indrullingsgebyr, som de faa for at melde sig ind i Redningsvæsenet. Hver Gang de foretage et Arbejde i Redningsvæsenets Tjeneste, faa de deres Dagløn. Jeg skal ikke opholde mig videre ved dette. Jeg skal i Forbigaaende udtale min Anerkendelse af den fortræffelige Ordning, der er indført med Dampskibet „Westkysten“, der gaar ud og redder Fiskerne og har gjort saa god Nytte indtil Dato. Jeg skal dernæst udtale, hvad vistnok alle ville kunne slutte sig til, at vort Redningsvæsen er fortræffelig organiseret, med Undtagelse af et Punkt, nemlig Kystvagten. Redningsvæsenet er, som sagt, fortræffeligt, det koster ogsaa 150,000 Kr.; men for at det skal kunne udføre sin Tjeneste tilfredsstillende, for at det skal kunne vide, naar der er Brug for det, maa der virkelig føres et velorganiseret Oplysning med, hvad der foregaar paa Søen, og det findes der ikke for Djæbliffet. Jeg ved vel, at det blev fremdraget under tredie Behandling af Strandsloven i Landsstinget i Samlingen 1894—95 af det ærede Medlem for Tisted (Sohnsen). Han gjorde allerede da opmærksom paa, at det var nødvendigt at etablere en virkelig Kystvagt, saa man til enhver Tid vidste, hvem der paa en vis Strækning havde Ansvar for Oplysning med, hvad der foregik paa Søen, og saaledes at man til enhver Tid kunde vide, naar man skulde benytte sit Redningsmateriel. Det bør ikke bero paa Tilfældigheder, om man opdager en Stranding eller ser, om der er nogen, der behøver Hjælp paa Søen. Der er i den senere Tid indtruffet flere sørgelige Tilfælde, navnlig „Concordia's“ Stranding, hvor 10—12 Mand dreve ind som Lig paa Kysten. Det har givet Anledning til, at denne Sag er bleven aktuel. Jeg skal tillade mig at ophjse, at der vistnok kunde etableres et meget betryggende Kystoplysning, naar man gennem Samraad med de forskellige Autoriteter, under hvem de forskellige Mennesker, der bo paa Kysten, Strandfogeder, Fyrvæsenets og Toldoplysningens Folk samt Færestationsstationernes Betjening og fortere, organiserede for hver 2 Mil's Kyststrækning

en Vagtørn. Saa vidste man, hvem der havde Ansvar paa det paagældende Sted. Det vilde kunne ske uden nogen væsentlig Merudgift. Der har været gjort Forsøg med dette oppe paa Stagen, hvortil der er bevilget 1,000 Kr., og der er ligeledes paa Finansloven i Aar optaget et lignende Beløb, hvormed man agter at gøre Forsøg paa en anden Kyst. Det er dog ikke nok at gøre Forsøg paa enkelte Steder, man maa have et Oplysning langs hele Kysten, efter min Mening, for hver 2 Mil, idet vi jo have Redningsstationer omtrent for hver 2 Mil. Det vilde være det naturlige at sætte Oplysning i Forbindelse med Redningsstationerne, saaledes at Vagten gik paa Tørn, og Folk selvfølgelig fik Ekstrabetaling for den. Godt man f. Eks. Strandfogeden tage Vagten fra Solens Opgang til dens Nedgang og Redningsmandskabet turvist tage Oplysning om Natten, dog kun naar det var nødvendigt, under usigtbart og særlig uroligt Vejr, tror jeg, at Udgiften knap vilde blive 20,000 Kr., og derved vilde der kunne opnaas en virkelig betryggende Bevogtning af Kysten. Jeg tillader mig at henlede den højtærede Ministers og det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa denne Sag.

J. Hage: Den ærede Ordfører (C. Hage) henvendte et Par Ord til mig i Anledning af det Samraad, der har været holdt med Hensyn til Sælhundejagten paa Hesseløen. Spørgsmaalet har ikke stor finansiel Betydning, thi det hele drejer sig om 25 Kr. aarlig; men det blev ved første Behandling fremdraget af et æret Medlem — jeg erindrer ikke hvem — og det har vist sig at have Interesse for Fiskerne. Jeg har derfor fremdraget Spørgsmaalet i Finansudvalget i Haab om, at den højtærede Minister ved Lejlighed kunde ophjse os om, hvorvidt man ved denne Bortforpagtning af Sagten har forhindret Fiskerne i at forfølge Sælhundene. Denne Sag kan ses fra to Sider. Maaeste er det bedst, at Sagten er i Enkeltmands Haand; men det kan jo ogsaa være — det kan man jo ikke vide paa Forhaand — at denne Mand kun driver den som Morstab og ikke fordriver Sælhundene. Spørgsmaalet har ogsaa en Del Interesse for Fiskerne, idet Sælhundene jo ere farlige Fjender ikke alene af Fiskene, men ogsaa af Fiskegarnene, naar der er Fisk i dem. Jeg haaber derfor, at den højtærede Minister ikke vil anfse Spørgsmaalet for for ringe til at anstille en Underøggelse desangaaende. Jeg maa over for den ærede Ordfører tage Forbehold med, at der skulde være absolut Samstemmen i det glædelige og ønskelige i at oprette ny